

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 412/2024-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Gergelym Pšenákom, M. R. Štefánika 30, Nové Zámky, proti uzneseniu Okresného súdu Žilina sp. zn. 3T/158/2010 z 13. septembra 2022, uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3Tos/77/2022 z 1. decembra 2022 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 47/2023 z 27. februára 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 17. júna 2024 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a priznať nárok na náhradu trov konania.

2. Uznesením okresného súdu č. k. 3T/158/2010-2310 z 20. marca 2018 bol sťažovateľovi uložený zákaz riadiť akékoľvek motorové vozidlá. Napadnutým uznesením rozhodol okresný súd tak, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe podmieneného upustenia od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti vodiča neosvedčil a zvyšok trestu zákazu činnosti vodiča vo výmere 3 roky, 4 mesiace a 16 dní vykoná. Napadnuté uznesenie bolo sťažovateľovi doručené 14. októbra 2022.

3. Proti rozhodnutiu okresného súdu podal sťažovateľ 21. októbra 2022 sťažnosť, v ktorej krajský súd žiadal, aby ho vypočul a rozhodol v jeho prospech. Krajský súd napadnutým uznesením

sťažnosť sťažovateľa zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, pretože bola podaná oneskorene.

4. Proti rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku, pretože bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v podanej sťažnosti namieta, že krajský súd napádané uznesenie okresného súdu meritórne nepreskúmal, ale sťažnosť bez ďalšieho zamietol ako oneskorene podanú. Podľa sťažovateľa sa krajský súd taktiež nevyjadril k tomu, z akého dôvodu považuje sťažnosť za podanú oneskorene, ale obmedzil sa len na citovanie zákonných ustanovení.

6. Obdobne sťažovateľ namieta aj proti uzneseniu najvyššieho súdu, argumentujúc tým, že najvyšší súd len formálne odmietol jeho dovolanie z dôvodu, že ide o rozhodnutie, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

7. Podstata sťažnosti sťažovateľa teda spočíva v tom, že krajský súd a ani najvyšší súd sa v napádaných uzneseniach nezaoberali meritom veci, čím podľa sťažovateľa porušili jeho právo na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a právo na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru). Podľa sťažovateľa sú všetky napadnuté uznesenia výsledkom najmä nezákonného postupu. Z uvedeného dôvodu sťažovateľ uvádza, že je nútený obrátiť sa so sťažnosťou na ústavný súd, pretože spravodlivosti sa na všeobecných súdoch nedočkal.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým uznesením okresného súdu:

8. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne. Vo vzťahu k označenému uzneseniu okresného súdu sťažovateľ disponoval opravným prostriedkom – sťažnosťou, ktorá tak predstavovala účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k prvostupňovému uzneseniu okresného súdu. Sťažovateľ využil možnosť uplatniť tento opravný prostriedok a uvedené platí aj napriek tomu, že, ako vyplýva z obsahu napadnutého uznesenia krajského súdu, sťažnosť podal oneskorene.

9. Napadnuté uznesenie okresného súdu tak bolo preskúmané krajským súdom, a preto ústavný súd sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým uznesením krajského súdu:

10. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd tak, že ho odmietol podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku, teda preto, že proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu dovolanie nebolo prípustné. Podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon, alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371, pričom však platí, že ho možno podať len proti niektorému z rozhodnutí, ktoré sú taxatívne uvedené v § 386 ods. 2 Trestného poriadku. Napadnuté uznesenie krajského súdu nie je takým rozhodnutím, a preto právnenému zástupcovi už pri podaní dovolania muselo byť zrejmé, že také dovolanie bude odmietnuté.

11. Vzhľadom na uvedené nemožno prihliadať na rozhodnutie najvyššieho súdu o odmietnutí sťažovateľom podaného dovolania v súvislosti s plynutím dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti (§ 124 zákona o ústavnom súde). V takom prípade lehotu na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 124 zákona o ústavnom súde nemožno počítať od doručenia rozhodnutia najvyššieho súdu o mimoriadnom opravnom prostriedku sťažovateľovi, keďže takéto využitie mimoriadneho opravného prostriedku nemožno považovať za účinný prostriedok nápravy, ktorý je podmienkou podania ústavnej sťažnosti v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto sa táto lehota počíta od nadobudnutia právoplatnosti napadnutého uznesenia krajského súdu.

12. Ústavná sťažnosť sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu krajského súdu z 1. decembra 2022 bola ústavnému súde doručená 17. júna 2024, teda celkom zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti. Ústavný súd preto odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

III.3. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

15. Ako nedôvodnú považuje ústavný súd námietku sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, argumentujúc tým, že najvyšší súd len formálne odmietol jeho dovolanie z dôvodu, že ide o rozhodnutie, proti ktorému dovolanie nie je prípustné. Sťažovateľ teda nenamieta ani tak záver najvyššieho súdu o tom, že dovolanie nebolo prípustné, ale len skutočnosť, že sa ním podaným dovolaním meritórne nezaoberal.

16. Najvyšší súd v napádanom uznesení zdôvodnil, že dovolanie sťažovateľa bolo podané proti rozhodnutiu súdu, proti ktorému jeho podanie nie je prípustné, a preto najvyššiemu súdu nezostávalo nič iné, len podané dovolanie bez preskúmania veci podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku odmietnuť. Ústavný súd konštatuje, že nebolo zistené porušenie sťažovateľmi označených základných práv uznesením najvyššieho súdu, čo je podkladom na odmietnutie ústavnej sťažnosti aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

17. Ústavný súd vzhľadom na svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2024

Peter Molnár
predseda senátu